

Åter till Skåneland

Ett litet resekåseri från Nisse.

”Vart skall vi åka i år.” sa ordförande. ”Varför inte Österlen?” sa nån, ”Ljuset skall ju vara speciellt där och jag var inte med förra gången vi åkte dit.” ”Är det nån som har varit norr om Österlen? undrade en annan röst. ”Nej, det vore kanske trevligt att utforska.” sa kassören. Och så blev det. Vi skulle åter till Skåneland och snapphanemarker.

En torsdag i slutet av maj var det dags att ge sig av. Två bilar med åtta personer, en ensamvarg som skulle avvika lite tidigare och en f.d. i förskingringen. Totalt tio förväntansfulla fotografer på väg mot basecamp Åhus. Efter en lunch på lax utanför Falkenberg gick färden via Örkeljunga, där vi hukande passerade den berömda skyttepaviljongen, och tog en kaffe och matpaus för bilen samtidigt som vi utövade den populära ”Hur mycket går det i tanken”. leken. Färden gick sedan genom snapphaneland mot Åhus, känt för sina cigarrer, sin sprit och sin glass. Vi som anlände i första bilen snirklade oss genom Åhus fram till vandrarhemmet som låg nere vid Helge å. Vi klev ut och såg oss omkring. Vandrarhemmet låg i Cigarrkungens gamla hus, cigarrer – check. Spritfabriken syntes absolut, sprit – check. Och trettio meter från parkering och vandrarhem låg glasspråmen, glass – check.

När vi hade installerat oss på vandrarhemmet, kände vi oss lite sugna så vi bestämde oss för att utforska glassortimentet medan vi väntade på de andra. Trots att det fanns 30+ smaker att välja på så bestämde vi oss för att ta det lite lugnt och ta två kulor var. En viss förvåning spred sig när det blev fyra kulor var. Förklaringen var att 2 kulor = 4 ”boller”. Boller verkade vara någon slags skånsk specialare, med svensk standard fick vi 4 kulor för priset av 2. Inte illa.

När de andra bilarna anlönt och installerat sig så intog vi middag på den andra sidan av pråmen som praktiskt nog var en restaurang. Fick lite hemkustvibbar när allting gungade så smått under middagen. När vi var klara var det dags att hämta utrustningen och bege sig mot resans första fotomål, ålabodarna vid Revhaken. Men först dags för en glassdessert. Hans hade inte riktig koll på kulor/bollar och fick till sin förtjusning sex kulor. På väg tillbaka till vandrarhemmet, 30 meter, passerade vi en parkering som på något magiskt sätt var full av Corvetter. Bara bilar, inte en människa. Men eftersom de tydligen hade materialiserats ur tomma luften så kunde de ju försvinna lika fort igen, så här gällde det att skynda sig. Det är inte helt lätt att balansera en stor glass och plåta fräcka bilar samtidigt.

När glassen var slut samlade vi ihop oss och for iväg till Revhaken. Ålastugor, stenar, sand, vatten, vågor, tång, blommor, fåglar och solnedgång (visserligen åt lite fel håll) erbjöd ett veritabelt smörgåsbord för fotosugna MFK:are. Vi blev kvar länge. Stenar och vatten bara liksom ropar efter en kamera, stativ och långa tider. Själv gjorde jag mitt bästa för att bekräfta Copernicus teser i "*De revolutionibus orbium coelestium*" med ett 8mm fisköga. Och det stämde. Jorden är rund!

Vi återvände till vandrarhemmet för lite R&R, planering inför morgondagen, bildtittande och något att fukta strupen med innan John Blund kom på besök.

Vi vaknade och gick i morgonsolen över gatan till Disponentvillan där frukosten serverades. Nu började det kännas att det var lite klass på den här resan. Vi åtnjöt frukost och blickade ut genom samma fönster som Disponent Röse på Tobaksmonopolet en gång gjorde medan han avnjöt en handrullad Åhus Havanna.

Efter frukost packade vi in oss i bilarna och for iväg till Christinehofs slott och Ekopark. "*En ansenlig Corps de Logie med 2:ne Flyglar, 3 våningar höga, grundmurade, med glaserat stentak försedde och mycket wäl samt sirligt inrättade och indelte.*" sa en besökare på 1760-talet om Christina Pipers Christinehof och det såg verkligen ut som ett bra utflyktsmål. Sol, slott, slottspark, dammar, våtmarker, får och alunbruk. Vad ska man börja med?

Slottet kanske (*klick*). Åh, kolla där är det får (*klick, klick, klick*). Titta en damm (*klick, klick, klick*). Efter ett tag hade vi spritt ut oss över området så att det faktiskt gick att ta bilder utan att få med en fotograf. Som tur var så hade vi bestämt en återsamlingstid. Hans och jag fastnade vid en damm där vi fyllde minneskortet med ormbunkar, speglingar, lusthus, ekar och gamla staket. Jag, Hans och R fortsatte ut i våtmarkerna. Här borde det finnas grodor. Vi lyssnade intensivt efter kväkanden men det enda vi hittade var en spindel som försökte gömma sig under några vasstrån. "He can run, but he can't hide" som Joe "The Brown Bomber" Louis sa. Nu försökte inte spindeln springa, utan den satt snällt kvar i sitt gömställe medan slutarna rasslade. Men efter en stund beslöt vi oss för att vandra vidare. Hur många spindelbilder behöver man egentligen? Efter en stund kom vi till ett vägskäl. "Ska vi gå till höger eller till vänster?" frågade R. I sann Sherlock anda studerade vi marken och det såg ut som att någon annan före oss hade gått åt vänster. "Vi kanske ..." började jag men då tog Hans T. Kirk täten, svängde åt höger och mumlade något om "to boldly go where no man has gone before". R och jag följde efter och försökte gå i samma fotspår så att vi inte skulle råka utlösa någon lömsk snapphanefälla. Stigen blev smalare och smalare. Det var inte ens en stig längre, utan mer en antydning till stig. Nästa gång ska jag komma ihåg att packa en machete. R och jag började prata om att vända tillbaka innan vi var helt vilse, men Hans T. Kirk fortsatte envist framåt genom snåren. Och plötsligt ljusnade det, det var en öppning i snåren, en glänta. Det var slottsparken. Hans T. Kirk hade lett oss till återsamlingspunkten precis i tid för lunch.

Ah. En klassisk fotoklubbslunch. Te/kaffe, baconostmacka och ballerinakex. Mmmm. Men just man skulle sätta tänderna i läckerheterna så bröt det loss. Grästrimmermassakern. Två grabbar med varsin grästrimmer hade smugit sig fram och gick nu loss på allt vad grässtrån hette. Fullständigt omöjligt att ha en normal konversation så vi fick raskt gå över till teckenspråk och hoppas på att inte något av våra stativ skulle kapas samtidigt som grässtråna. När vi var färdiga och skruvade på korken på termosen så försvann de. När vi vant oss vid ovanliga ljud som fågelkvitter och vindens susningar igen så gjorde vi oss klara före en av resans traditionella ritualer. Grupp bilden. Blå himmel, grön gräsmatta och ett slott i bakgrunden. Perfekt. Välja lins. Trängas med stativen. Kommer alla med? Ändra lite. Jag behövde inte byta lins för jag hade redan den ultimata lösningen. 8mm. Men man måste gå vääääldigt nära om inte alla ska se ut som flugskitar eller sensordamm. Att sätta upp ett stativ framför alla andra var inte populärt så jag riggade snabbt och smidigt upp kameran på marken. Kolla i sökaren. Alla med, inga problem. Grön gräsmatta, check. Blå himmel, yes. Slott i bakgrunden, men vad nu då, slottet var borta, låååångt borta. "Skynda dig nu" ropade de andra. Tillslut efter lite "Var ska jag stå?", "Jag glömde självtlösaren", "Vilken kamera skall jag titta i?" och "Spring!!!!!" så var gruppbilden klar.

Nästa stopp var ett déjå vu. Hallamölla kvarn och vattenfall. Skånes största vattenfall med en fallhöjd på 23 meter. Här var vi på förra resan till Österlen. Fast då var det analogt som gällde.

Så nu är det bara att ta om bilderna i digital form. Men vissa saker ändrar sig inte på nio år. Det var fortfarande fullt med fotografier i vattnet, på bron och på minneskortet. Fast förra gången regnade det inte. Men det började det göra nu, så det var bara att skyndsamt bege sig mot parkeringen och bilarna.

Med regnet piskande mot rutan körde vi söderut mot porten till Österlen. ”Vad kan man göra när det regnar?” undrade kassören. ”Fika!” sa K och googlade fram närmsta café. Så det blev ett fikastopp på Café Smulan i Brösarp. Femtiotalet var påtagligt i caféet. De hade till och med en fungerande jukebox. Det regnade fortfarande när Dagny hade slutat spela, men kassören sa ”Nu åker vi till Kivik. Det slutar regna om 10 minuter”.

Och det stämde, när vi parkerade i Kiviks hamn upphörde regnet och solen tittade fram. Sol, hamn, vatten och båtar. Vilket objektiv kan passa till den kombinationen? Svaret var enkelt. Det kändes som att det var dags för lite mer 8mm bilder. Efter en timme hade vi fotat av det mesta. Ljugarbänk för storfiskare, fisknät, ankare, båtar på land, båtar i vattnet, bodar, blommor, hamnen, piren och varandra. Sjön suger ju som bekant och när de andra började slå objektivlocken mot motljusskydden och skandera ”Mat, mat, mat” så presenterade kassören och jag planen. Vi skulle åka till Tångdala Lönnkrog för en klassisk fotoresa-pizza. Sagt och gjort. Alla skyndade sig in i bilarna och så for vi iväg. Vi hittade fram trots att skylten var liten. Tyvärr satt det en annan skylt där också. Stängt stod det på den. Nu gällde det att hitta på en plan B innan någon fotograf svimmade av näringsbrist. Plan B blev – Åter till Kivik. Där hittade vi en restaurang med stenugnsbakad pizza som räddade dagen.

Stärkta av middagen gav vi oss iväg till vår kvällsaktivitet. Vi hade inte hunnit stanna bilarna på parkeringen vid Haväng, innan PG kastade sig ut med kameran i högsta hugg. På ängen bredvid parkeringen stod några hästar och några småtjejer som höll på att mata dem. När somliga, som inte är så snabba, hade trasslat sig ur bilen och i utrustningen var motivet naturligtvis borta. Men som Maverick sa ”This is what I call a target-rich environment”. Det var så många motiv att det var svårt att välja. Knotiga träd, stooora träd. hästar på hed, Havängsdösen, Hanöbukten, strand, stenar, tång, fotografier, får och bunkrar. Grabbarna i grönt skulle ha pang-pang på Ravlunda skjutfält ett stenkast bort på lördag och då stänger de tydligen av mycket kring Haväng. Men ikväll var det MFK som invaderade. Funderade en stund på vilket objektiv som skulle passa bäst och valde sen 8mm. Först fastnade de flesta vid dösen, sedan drogs vi som av en oemotståndlig kraft ner mot vattnet och stenarna. Jag och Hans utforskade bunkrarna. PG riggade stativ och kameror nere på stranden. Kassören låg på rygg och väntade på ”blå timmen”. Det blev dimmigt vatten, stenar i kvällsljus och långa exponeringar. När kamerorna började få svårt att se, återsamlades vi på parkeringen för återfärd till vandrarhemmet. Kvällen avslutades med R&R, lite planering, något kallt att dricka, lite godis, lite bildtittande, lite 8mm porträtt, lite skotskt och en hel del gött tjtö.

När vi vaknade var rummet fullt av solsken, så det var bara att stiga upp, ta på sig och bege sig till Disponentvillan för en stärkande frukost. Efter frukost så började det bli, tio små fotografier åt sin frukost, en fastnade i smöret och så var de bara nio. Peter S. var tvungen att åka hemåt och vi övriga nämnde absolut ingenting om vilka underbara bilder vi skulle ta under dagen. I alla fall inte så många gånger. Dagens plan var ganska enkel, så vi styrde planenligt kosan söderut, mot solen, värmen och Transval. Plötsligt ropade kassören ”Rapsfält!!!”. Vår lilla kolonn bromsade in och stannade vid väggkanten. Alla kastade sig ur bilarna och hämtade sina kameror och begav sig mer eller mindre försiktigt över vägen mot det lysande gula. Men inte Hans, han lutade sig bakåt, drog kepsen över ögonen och muttrade ”Rapsfält. Att de bara orkar...”.

Men det är något med gula rapsfält de liksom suger in fotografer, precis som ett svart hål, fast det är gult. Vidvinklar och fiskögon skruvades på och alla försökte hitta den där nya vinkeln för att ta den ultimata rapsfältsbilden. Resultatet blev rätt bra men vänta bara tills nästa rapsfält, då...

En stund senare parkerade vi bland böljande kullar. Dagen första mål var Brösarps backar. De södra backarna alltså. Vi klev rakt ut i Bregottfabriken och började leta motiv. Böljande kullar, kanske skulle man gå upp där. Fast det finns ju blommor här också. På med makrot och ner med näsan i myllan. Fast det är konstigt, så fort man sätter på makrot så börjar alla blommor och grässtrån att vaja och man kan nästa höra Harry Brandelius sjunga "När som sädesfälten böja sig för vinden...". Det blir till att gunga in fokus, följa med i vinden. Fram och tillbaka, fram och tillbaka. Efter en stund började jag känna mig sjösjuk och minneskortet var fullt av suddiga makrobilder. PG satsade på att hålla fast blommorna istället för att gunga. Men efter lite mer gungande och hållande och en liten, liten lokal regnskur så blev det i alla fall några bilder. Nu började Harry få konkurrens, grabbarna i grönt började panga på med kulsprutor och kanoner, tur att vi var vid Haväng igår och inte tvärt om. R och jag gick en runda för att se om det fanns några blommor som hade hittat lä. Det fanns det inte, det blåste liksom runt, så vi inriktade oss på träd istället, de står lite mer stilla. Plötsligt kom en doft av kaffe över kullarna, kassören måste vara hungrig, så vi återsamlades för lunch. Baconostmacka och en kopp java. Men det där med lunch ro saknades igen. Idag var det inte grästrimrar utan det var grabbarna i grönt som hade laddat de stora smackedonkerna. När vi var mätta och trötta i fingrarna av alla handsignaler satte vi oss i bilarna och åkte mot nästa stopp.

Näst efter rapsfält så är vattenfall en säker fotografmagnet. I Forsakarsravinen finns två av Skånes högsta, så det var med en viss förväntan som vi klev ur på parkeringen. Vi tog på oss utrustningen och kom ganska snart till ett vägskeje. Övre vägen till vänster och nedre vägen till höger. Och så fanns där en skylt. "*Promenader i ravinen avråds på grund av risk för fallande träd*". Så det blev övre vägen, längs ravinens kant. Uppför. Uppför mot himlen. Man skulle kunna tro att Jimmy Page var här i början på 70-talet och blev inspirerad. Inget vattenfall i sikte, men många träd och fotografer så avtryckarfingret behövde inte vara arbetslöst. Fyrtio meter ner såg vi botten på ravinen och där gick det ju folk. Antingen så var vi lurade eller också skulle de behöva löpa gatlopp mellan fallande träd utan att någon ropade "TIIIMBEEER!!". Tillslut nådde vi vägs ände. En bro över till andra sidan och under bron det övre fallet. Alla började klättra och leta efter den perfekta platsen. Upp med stativet och börja fylla minneskortet. Lång tid eller kort tid? Vilket ser naturligt ut? Gråfilter? HDR? Och som vanligt hade man ju glömt fotografborttagarfiltret hemma. När alla vinklarna var täckta beslöt jag och R att vi skulle skynda oss tillbaka och titta på nedre fallet också, K och kassören skyntade bland boklöven långt därnere.

Den nedre vägen var fin. Platt, inga uppförslut. Inga träd som lömskt försökte attackera oss. Det enda problemet var klockan. Vi hade ju bestämt en tid för återsamling, så det fick bli det långa benet före. Efter en stund kom vi till det nedre fallet som faktiskt var mer imponerande än det övre. Klick, klick, klick. Tick, tick, tick. Klockan! Bara en bild till, eller kanske två. De andra var redan återsamlade och hade hunnit med en liten tupplur när vi återvände. Sen blev det dags för nio små fotografer skulle fotografera vattenfall, en trillade nästan i och sedan var de bara åtta. Christian var tvungen att lämna oss för andra åtaganden. När de tunga regndropparna började falla satte vi oss i bilarna och återvände till basen för lite välbehövlig vila.

Efter någon timma upphörde regnet och vi gav oss ut i Åhus för att leta efter en restaurang och lämpliga fotoobjekt. Vi promenerade runt, plåtade lite och tillslut hamnade vi nere vid Helge å och glass- och matprämen. Efter en god middag och lite stärkande dryck så kände vi att det nog fanns plats i magen för en liten efterrätt. Det blev glass på Glass Otto. Dealen med ”boller” gällde här också. Nice. Sedan yrade vi omkring i Åhus och fotade tills skymningen fick oss att leta upp vandrarhemmet igen. Vi summerade dagen med en kall och lite av PG's egna skotska och lite godis. Sedan gick vi över till tyngre saker som jordnötsringspåsefoto och kylskåpsfoto. Jo, det blir svart i kylskåpet när man stänger dörren. Jag har bildbevis. Sedan släckte vi ljuset för att sova. Eller försöka sova. Det går inte så bra när Åhus finest gör donuts med en sänkt 240 på parkeringen utanför.

Efter frukost var det packbestyr, det var ju söndag och dags att checka ut från Cigarrkungen för att återvända till verkligheten på hemmaplan. Men vi hade två inplanerade stopp innan vi lämnade snappheland.

Första stoppet var Bäckaskog slott. Slottet ligger vid Ivösjön och här har det varit fler stjärnor än MFK. Men idag var det lugnt och tomt. Vi vandrade ut i slottsparken och upptäckte att vi trots allt inte var ensamma. Myggor, stora som attackhelikoptrar och lika blodtörstiga, anföll så snart man hade stannat till för att ta en bild. Så parken fylldes av fotografer som sprang runt och viftade. Det här var ju värre än ett fotomaraton, det var ett fotogatlopp, och efter någon timmas fruktlösa försök att fotografera så tvingades vi återvända till parkeringen.

Efter en snabb överläggning fortsatte vi mot vårt nästa mål som var Kjugekull utemuseum. *”En spännande upptäcksfärd i en sägomspunnen miljö bland väldiga klippblock, berghällar, jättegrytor, skog, hed och sällsynta växter”* enligt den lokala hembygdsföreningen. Och det verkade bara vara en sak som de hade glömt. Myggor. Myggor. Myggor. Ivösjön, som var belägen alldeles i närheten, verkade vara en enda stor kläckningsfabrik för mygg. Vi tog snabbt skydd i hembygdsföreningens café. Efter glass och kaffe hade vi bestämt oss. Här skulle fotograferas. Så insmorda i myggmedel gav vi oss ut för att visa snapphanemyggorna. De andra gav sig in i skogen för att hitta motiv bland berghällar och jättegrytor. Efter att ha konsulterat en 3D-karta över området så bestämde Hans, R och jag oss för att ta en rutt längs fälten mot ett område med väldiga klippblock. Skog = träd = myggor. Fält = färre träd = färre myggor. För en gångs skull visade sig teorin stämma i praktiken. Inga mygg. Vi vandrade bort mot klippblocksområdet och plåtade en hel del på vägen dit. Eftersom motiven var väldiga klippblock så var objektivvalet enkelt. 8mm. Jag undrar om man egentligen behöver någon annan lins än en 8mm. Det skulle ju göra kameraryggsäcken lite lättare... Klippblocken var stورا. Väååldigt stورا. Ett var kluvet så att man kunde gå igenom det. Fräckt och mycket att fotografera. Det här var verkligen 8mm country.

Vi återsamlades vid bilarna för hemfärd och det blev en gemensam lunch på Mc Hamburger innan vi skiljdes åt för återfärd mot väster.

Vi var alla överens om att det här måste vi göra om en annan gång.

Vi ses på nästa resa.



Foto: Nisse Dahl

Stående, fr.v.: Christian Brackman, Peter Slättberg, Nisse Dahl, Rebecka Tegnander, Mikael Ekström
Sittande fr.v.: Leif Hessman, Stefan Litzén, Karin Hansen, Pierre Gildert, Hans Tegnander